

като величествени храмове съ най-разнообразни, гиздави очертания.

И срѣдъ тая разцвѣтѣла, ликуваща природа, смъртта застигна горката Кака-Санъ. Събра се цѣла тълпа селяни и селянки около сандъчето. Селянитѣ бѣха облѣчени въ тъмно-сини басмени рокли съ широки ржкави. Всички гледаха съ участие умиращата. Случи ѝ се сърдеченъ ударъ, тъкмо когато бѣха се упжтили съ Тото-Санъ къмъ единъ отъ далечнитѣ храмове на богиня Кванонъ, дето щѣше да има религиозно тържество.

Тълпата, събрала се около старитѣ съпрузи, кой отъ любопитство, кой отъ съчувствие, все се увеличаваше. Всички отиваха, както и Тото-Санъ съ жена си, на праздника въ честъ на богиня Кванонъ — богинята на милосърдието.

Мжчеха се да върнатъ съзнанието на Кака-Санъ, като ѝ влѣха въ устата нѣколко капки силна оризова ракия, разтривайки корема ѝ съ ароматични треви, намокриха главата ѝ съ студена вода отъ близкия ручей.

Тото-Санъ пипаше съ нѣжностъ другарката си, безъ да знае какво да прави. Съ слѣпешкитѣ си жѣстове спираше той минувачитѣ, молѣше ги за помощъ, треперяйки цѣлъ отъ мъка и скръбъ. Накараха го да глътне, завити на масурчета, нѣколко кжсчета книги, съ написани на тѣхъ чудодействени молитви, които нѣкаква-си добра жена се съгласи да даде, като ги измъкна изподъ подплатата на ржкавитѣ си. Напраздни бѣха всички усилия, защото бѣ ударилъ последния часъ на Кака-Санъ; безмилостната смъртъ бѣ се надвесила вече надъ нея и я стискаше въ студентѣ си прегръдки.